

Arrest

nr. 215 652 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. VAN BEURDEN
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel
en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 januari 2019 (bijlage 13septies L).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A. A.

voornaam: M.

geboortedatum: (...) 2002

geboorteplaats: PALESTINA

nationaliteit: Palestina

In voorkomend geval, ALIAS: N. M. (...) 2002

Betrokkene onderging een botscanonderzoek waaruit blijkt dat hij meerderjarig is.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE

VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 14/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 14/01/2019 door de politiezone van Brugge en verklaart in België te zijn op omdat hij op doorreis is naar Engeland. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog tussen Israël en Palestina. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 12/01/2019 in België te verblijven maar kan dit niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Bovendien beweerde hij minderjarig te zijn maar een botscan uitgevoerd door de dienst Voogdij op 25/07/2018 stelt vast dat betrokkene meerderjarig is.

Betrokkene probeert onze diensten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 24/08/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden

niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 14/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 12/01/2019 in België te verblijven maar kan dit niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Bovendien beweerde hij minderjarig te zijn maar een botscan uitgevoerd door de dienst Voogdij op 25/07/2018 stelt vast dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene probeert onze diensten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 24/08/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd gehoord op 14/01/2019 door de politiezone van Brugge en verklaart in België te zijn op omdat hij op doorreis is naar Engeland. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog tussen Israël en Palestina. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 12/01/2019 in België te verblijven maar kan dit niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Bovendien beweerde hij minderjarig te zijn maar een botscan uitgevoerd door de dienst Voogdij op 25/07/2018 stelt vast dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene probeert onze diensten te misleiden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 24/08/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen. (..).”

Op 15 januari 2019 neemt de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota volgende exceptie op:

“MET BETREKKING TOT DE ONTVANKELIJKHEID

Verzoeker stelt dat er geen voorafgaandelijk onderzoek werd gevoerd naar een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Palestina. Hij meent onvoldoende gehoord te zijn geweest aangaande de redenen van zijn vlucht uit Ghaza. Vervolgens spreekt hij van een gedwongen terugkeer naar Syrië.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat inmiddels een eurodactreffer werd gevonden voor Italië. Dientengevolge werd op 15 januari 2019 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijk lidstaat te bepalen genomen.

Nu enerzijds uit de bijlage 13septies blijkt dat de grens waarnaar verzoeker zal worden teruggeleid nog bepaald dient te worden en vervolgens op 15 januari 2019 een beslissing werd genomen waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zullen worden gecontacteerd, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat er een intentie bestaat om hem terug te leiden naar Palestina (of Syrië). Verzoeker valt immers thans onder de Dublin III Verordening en niet onder de Terugkeerrichtlijn (zie RVV, UDN arrest nr. 215.222 d.d. 16/01/2019). De thans bestreden beslissing werd impliciet opgeheven.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk bij gebrek aan belang.”

2.2. In het verzoekschrift had verzoeker hierop geanticipeerd als volgt:

“VOORAFGAANDELIJK MIDDEL BETREFFENDE DE UITVOERBAARHEID VAN DE BESTREDEN BESLISSING

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing de volgende motivering opneemt: “Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.”

Dat de huidige praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken doet blijken dat zij desbetreffende beslissing als zijnde niet-uitvoerbaar beschouwen, doch dat hiermee een intentie wordt weergegeven om een nieuwe beslissing te nemen.

Dat verzoeker hieruit echter niet kan afleiden dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar is en dat de stelling dat verzoeker tegen de latere beslissing “vaststelling van de grens” een schorsend beroep zal kunnen instellen bij de Raad als louter hypothetisch voorkomt.

Dat verzoeker voorts wenst te verwijzen naar de vaste rechtsspraak van Uw Raad, dewelke op transparante wijze wordt uiteengezet in het arrest nr. 213 501 van 5 december 2018:

“Er kan bovendien niet redelijkerwijs betwist worden dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikelen 3, 6 en 8 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een 'terugkeerbesluit' is volgens artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert 'terugkeer' als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt dus wel degelijk voor de verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs. 241623 en 241 625). In casu klemt dit des te meer omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat ook reeds gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengrondgebied.

Bijgevolg kan niet ernstig worden betwist dat de gemachtigde, spijs de in de bestreden akte en in de nota met opmerkingen geuite intentie, op zich geen andere en nieuwe beslissing nodig heeft om de verzoeker op grond van de thans bestreden akte 'zonder verwijl' te verwijderen naar Ethiopië (de nationaliteit zoals vermeld in de aanhef van de bestreden akte).

Bovendien rijst in dit kader tevens de vraag waarom reeds een terugleidingsbeslissing werd getroffen, terwijl tegelijkertijd wordt aangegeven dat de gemachtigde nog niet heeft bepaald naar welke grens (buiten het Schengengrondgebied) hij de verzoeker zal of wil terugleiden. Een dergelijke terugleidingsbeslissing lijkt moeilijk te verzoenen met het bepaalde in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin is voorzien dat de gemachtigde kan beslissen om de vreemdeling naar 'de grens' terug te leiden, hetgeen uiteraard impliceert dat de gemachtigde deze grens reeds heeft bepaald.

De Raad kan de raadvrouw van de verzoeker tot slot ook volgen in haar betoog dat de gemachtigde reeds bij het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een rigoureuus onderzoek diende te voeren in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Het verweer in de nota met opmerkingen komt erop neer dat de gemachtigde er zich mee zou kunnen vergenoegen slechts op het ogenblik van de teruitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM door te voeren. Dit strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag' zodat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten reeds moet onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM."

Dat de bestreden beslissing derhalve een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten betreft, dewelke gemotiveerd had moeten worden in het licht van artikel 3 EVRM. Dat de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen hier geen afbreuk aan doet en de bestreden beslissing in tussentijd nog steeds uitvoerbaar is."

2.3. Er wordt opgemerkt dat de beoordeling van de exceptie samenvalt met het onderzoek van de aangevoerde middelen en dus van de grondvoorwaarden die moeten vervuld zijn inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Uit hetgeen hierna zal blijken, is de bestreden beslissing uitvoerbaar en daarom wordt de exceptie verworpen. De nieuwe beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, houdt nog geen nieuwe beslissing in tot het terugleiden naar de grens.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In twee middelen voert verzoeker het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (PROCEDUREEL LUIK);*
- *AUDI ALTERAM PARTEM;*
- *FORMELE MOTIVERINGSPLICHT; ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN*
- *ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL*

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Dat verwerende partij verplicht is in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat “de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen”.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“(...)

Dat het arrest J.K. t. Zweden vervolgens zeer precies opsomt hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

(...)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Dat het recht om gehoord te worden - audi alteram partem - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoureuze onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).” (RvV, nr. 194.856, 10 november 2017)

Dat uiteraard niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. “Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel.”

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen.

Dat verwerende partij tevens rekening dient te houden met de algemene situatie in het land van herkomst van verzoeker. Dat dit blijkt uit een voorgaand arrest van Uw Raad:

“Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce à quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation généralé dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil souligne qu'au regard du principe de nonrefoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis à des traitements contraire à l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits à l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé à cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut.”

Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “Betrokkene werd gehoord op 14/01/2019 door de politiezone van Brugge en verklaart in België te zijn op omdat hij op doorreis is naar Engeland. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog tussen Israel en Palestina. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden de grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention » . Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017 :

(...)

Deze rechtspraak werd andermaal bevestigd door Uw Raad in een arrest van 22 maart 2018 :

(...)

Dat verwerende partij meent dat geen zekerheid bestaat omtrent de grens waarnaar verzoeker dient te worden teruggeleid, doet hieraan geen afbreuk, zoals tevens kan blijken uit het arrest van Uw Raad dd. 5 september 2018 :

“Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er volkomen onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van

weerhouden onmiddellijk de dag van de administratieve aanhouding de thans bestreden beslissing te nemen.

(...) Er lijkt dus prima facie sprake te zijn van drie mogelijke landen van bestemming: Syrië, Ethiopië en Polen of "een lidstaat", zodat de Raad in de volkomen onmogelijkheid is om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft daarbij al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *Asalya t. Turkije* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtcollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: "the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory." (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)

Bijkomend geeft deze uiteenzetting van verweerder in de nota en tijdens de terechtzitting blijk van een grote mate van onvoorspelbaarheid die niet enkel de proceseconomie voor de Raad in het gedrang brengt maar tevens de rechtszekerheid. Het is immers niet aan de Raad om te raden naar welk land de gemachtigde nu beoogt verzoeker te verwijderen."

Dat verwerende partij, gelet op haar formele motiveringsplicht, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan nemen, daar waar zij stelt dat de gedwongen terugkeer bij een toekomstige beslissing zal worden gemotiveerd. De administratie kan niet verwijzen naar een toekomstige motivatie, die op het moment van de vaststelling van de handeling niet bestond, zoals bevestigd door de Raad van State:

"Qu'il s'ensuit qu'une motivation par référence n'est admissible que si le destinataire de l'acte a connaissance du document auquel il est renvoyé au plus tard au moment où il découvre l'acte qui lui est notifié; que la simple indication du document de référence ne suffit donc pas puisqu'elle n'indique que l'existence de celui-ci et ne fournit aucune indication sur son contenu."

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt onvoldoende gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit Gaza, dit gelet op de korte duurtijd van het gehoor en het gegeven dat hij de politieambtenaar niet voldoende kon verstaan. Dat verzoeker immers de Engelse en de Nederlandse taal onvoldoende machtig om zijn vluchtedenen grondig uiteen te zetten, verzoeker spreekt enkel Arabisch. "Lors de l'audience, la partie défenderesse ne conteste pas que le requérant n'a pas été assisté d'un interprète mais soutient que celui-ci a été interrogé en anglais, langue que manifestement il comprend suffisamment puisqu'il a pu répondre aux questions qui lui ont été posées. Cette allégation est incorrecte. L'entretien ne s'est en effet pas exclusivement déroulé en anglais mais en anglais et tigrigna. Certes, le formulaire-type mentionne que les déclarations ont été faites en anglais. Cependant, rien en l'état actuel ne permet de déterminer si les déclarations ainsi visées sont directement celles du requérant ou celle de la tierce personne qui a aidé au déroulement de l'entretien et qui n'est pas interprète de formation. En tout état de cause, aucun élément objectif n'autorise, en l'état actuel, à considérer que le requérant est capable de bien communiquer en anglais, quand bien même il en maîtriserait certains rudiments. »

Dat, indien verzoeker gehoord zou zijn in een taal die hij machtig is, hij had kunnen uiteenzetten dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht om de algemene veiligheidssituatie en omwille van de erbarmelijke humanitaire situatie in Gaza. Dat, indien verzoeker op een deugdelijke wijze werd gehoord, verwerende partij in staat was geweest om een rigoureuus onderzoek te voeren naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de communicatie gedurende zijn gehoor bij de politie zeer moeizaam verliep omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk, hij werd bijgestaan door een medegegedetineerde. Dat verzoeker voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen. "Dans ces conditions, il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un

interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu'il soit capable de traduire correctement l'entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d'autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées." Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor zijn recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Dat verwerende partij tevens, in afwezigheid van een deugdelijk gehoor, gehouden is tot het voeren van een rigoureuus onderzoek naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling." Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de preciaire mensenrechten- en veiligheidssituatie in Gaza en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Gaza. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord.

TWEEDE MIDDEL:

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (MATERIEEL LUIK);**

A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

(...)

Wat betreft foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, heeft het EHRM volgende omschrijvingen vooropgesteld:

(...)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in uitwijzingszaken, herhaalt het EHRM haar vaste rechtspraak waarbij ze stelt:

(...)

Verwerende partij had moeten verzekeren dat een terugkeer voor verzoeker naar Syrië geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is een Palestijn, afkomstig uit Gaza. Reeds een bijzonder lange tijd is de humanitaire situatie te Gaza erbarmelijk. Er is onvoldoende toegang tot de basismiddelen en medische zorgen.

Een terugkeer naar zulk een erbarmelijke humanitaire situatie dient te worden beoordeeld in het licht van artikel 3 EVRM en houdt ontegensprekelijk een schending van desbetreffend artikel in. Dit kan reeds ontwaart worden uit een korte opzoeking op www.refworld.org. Uit de bestreden beslissing kan duidelijk blijken dat verwerende partij heeft nagelaten de volgende informatie in rekening te brengen.

"In the Gaza Strip, the Israeli forces continued to use lethal force against the participants in the peaceful protests organized along the Gaza Strip borders, which witnessed the peaceful protests for the 41th week along the eastern and northern border area of the Gaza Strip. Moreover, the Israeli forces use force against civilians who participate in demonstrations during the Israeli incursions in the West Bank. In the Gaza Strip, the Israeli forces wounded 56 civilians, including 10 children, 3 women, 5 journalists and 6 paramedics. The injury of 1 of those wounded was reported serious."

"Israeli forces stationed on the Israeli side of the fences separating Gaza and Israel responded to demonstrations for Palestinian rights on the Gaza side with excessive lethal force. Between March 30 and November 19, security forces killed 189 Palestinian demonstrators, including 31 children and 3 medical workers, and wounded more than 5,800 with live fire. (...) Officers repeatedly fired on protesters

who posed no imminent threat to life, pursuant to expansive open-fire orders from senior officials that contravene international human rights law standards. In May, the United Nations Human Rights Council set-up a commission of inquiry to investigate the events in Gaza, with a view to identifying those responsible, including in the chain of command, and ensuring accountability.

The Israeli army also launched intermittent air and artillery strikes in the Gaza Strip, killing 37 Palestinians between March 30 and November 19, including at least five civilians. (...)

Israel continued to maintain its more than decade-long effective closure of Gaza, exacerbated by Egyptian restrictions on its own border with Gaza, limiting access to water and electricity (households in Gaza received power between four and five hours a day on average during most of the year). Israel also restricted access to medical care and educational and economic opportunities. In July, in response to the launching of incendiary kites from Gaza, Israeli authorities banned the shipment of most goods out of Gaza, limited entry to "humanitarian" items and temporarily reduced the fishing zone off the Gaza coast from six to three nautical miles, measures that amount to collective punishment. Gaza's unemployment rate stood at 55 percent during the third-quarter of 2018, according to the Palestinian Central Bureau of Statistics, and 80 percent of Gaza's nearly 2 million people depend on humanitarian aid. (...)

The limited supply of electricity in Gaza compromised the water supply, sewage treatment, and hospital operations. Shortages of fuel, needed to operate generators during power outages, stemming from various factors including disputes over payment for the power between the PA and Hamas and exacerbated by Israel blocking entry of fuel in July, led to the partial closure of several hospitals. As of October 31, 44 percent of "essential" medicines were completely depleted, according to Gaza's Central Drug Store.

Israeli restrictions on the delivery of construction materials to Gaza and a lack of funding have impeded reconstruction of homes severely damaged or destroyed during Israel's 2014 military operation in Gaza. About 17,700 Palestinians who lost their homes remain displaced. The Israeli government said that to prevent construction materials from being diverted by Hamas for military purposes, it would allow in only limited quantities under the supervision of international organizations.

Egypt also restricts the movement of people and goods at its border with Gaza at Rafah. (...)

As of November 19, lethal force by Israeli forces resulted in the killing of 252 and injuring of 25,522 Palestinians in Gaza, OCHA reported. Many of the injuries were life-changing, including hundreds of cases of severe soft tissue damage, some necessitating amputation of limbs. Most of the killings took place in the context of protests, where Israeli forces, following orders from senior officials, used live ammunition against people who approached or attempted to cross or damage fences between Gaza and Israel. Israeli officials rejected the international human rights law standard in policing situations that prohibits the intentional use of lethal force except as a last resort to prevent an imminent threat to life. They argued that live ammunition was necessary to stop breaches of the fences, which they claimed was a Hamas strategy to enable militants to kill or capture Israelis, without sufficiently addressing why lesser measures would not have worked."

« With supplies of fuel and other essential supplies dwindling, Gaza's two million citizens have been living through what the UN humanitarian affairs office, OCHA, has described as "an unprecedented humanitarian crisis."

Last week, the office said that five key hospitals in Gaza might have to close, if fuel for emergency generators ran out. There was a threat that raw sewage could overflow onto the streets, due to a lack of power for treatment facilities.

Gaza's unemployment rate is among the world's highest, and the majority of its residents depend on aid relief to survive. »

« Following further restrictions on goods and supplies that can be moved across the border of the Gaza Strip, the top United Nations humanitarian official there has called for urgent measures to prevent an already critical humanitarian situation from getting worse.

"As events over the weekend demonstrate, the situation in Gaza is extremely precarious," said Jamie McGoldrick, Humanitarian Coordinator for the occupied Palestinian territory, after visiting the Gaza Strip.

"I am deeply concerned about the imposition of further restrictions at Kerem Shalom, which is the lifeline for Gaza's population," he added, referring to the key border crossing with Israel. "Should they continue, these additional restrictions risk triggering a dramatic deterioration in an already fragile situation and desperate humanitarian conditions, particularly for the health sector," said Mr. McGoldrick, who is also the Deputy Special Coordinator for the Middle East Peace Process.

On 9 July, Israel imposed new restrictions on goods going into Gaza, tightening them further on Monday, to prohibit all goods except medical and food supplies. Fishing along the Gaza coast was also limited to just three nautical miles offshore. (...)

Particularly worrying is the impact that shortfalls in fuel will have on providing critical water, hygiene and sanitation services in Gaza, which depend on donor-funded emergency fuel to power back-up generators, according to the UN humanitarian affairs office for the Palestinian Territory (OCHA). Currently, water and sanitation facilities have only a seven to 10-day supply, while health facilities have less than seven days of emergency fuel supplies.

"These developments come against the backdrop of a worrying escalation in hostilities in recent days," said OCHA, with "some 15,000 Palestinian injuries since 30 March in the context of demonstrations; a health system on the verge of collapse; and an 11-year humanitarian crisis created by an Israeli blockade that has raised concerns over collective punishment and an internal Palestinian political divide." »

« Many human rights issues in 2017 stemmed from the Israeli Government's violation of international human rights and humanitarian law in the context of Israel's military occupation of the West Bank, East Jerusalem and Gaza (Occupied Palestinian Territories, or OPTs). There were also continued human rights abuses by the Palestinian Authority and by the Hamas administration in Gaza." (...) There were persistent reports of the excessive use of force by the Israeli security forces.

The Hamas authorities in Gaza continued to commit serious human rights abuses. For example, 19 death sentences were issued and six executions carried out. There were also reports that Hamas and other Gaza-based militants were rearming and rebuilding attack tunnels. Approximately 30 rockets were fired from Gaza into Israel in 2017. »

« The United Nations General Assembly should support a resolution that calls for exploring measures to guarantee the protection of Palestinians in Gaza, and a UN inquiry mandated to investigate all violations and abuses should identify Israeli officials responsible for issuing unlawful open-fire orders. The killings also highlight the need for the International Criminal Court to open a formal investigation into the situation in Palestine. Third countries should impose targeted sanctions against officials responsible for ongoing serious human rights violations.

"Israel's use of lethal force when there was no imminent threat to life has taken a heavy toll in life and limb," said Sarah Leah Whitson, Middle East director at Human Rights Watch. "The international community needs to rip up the old playbook, where Israel conducts investigations that mainly whitewash the conduct of its troops and the US blocks international accountability with its Security Council veto, and instead impose real costs for such blatant disregard for Palestinian lives."

Kuwait has brought a resolution to the UN General Assembly that deplores Israel's use of live ammunition against protesters in Gaza, as well as rockets launched by Palestinian armed groups at Israeli population centers, and calls for an end to the closure of Gaza and for the UN Secretary General to consider options to better protect Palestinians in Gaza. Kuwait sought General Assembly action after the US vetoed this resolution at the Security Council on June 1.

Human Rights Watch interviewed nine people who witnessed Israeli forces shooting protesters in Gaza on May 14, the day with the highest toll of deaths and injuries so far when more than 60 people were killed, and another who saw a journalist shot and killed on April 6. Seven of these interviewees not only witnessed people being shot, but were also themselves shot. The shootings happened at places where protests were held near the perimeter fences that separate the Gaza Strip from Israel, including east of Jabalya, Gaza City, Khan Yunis, and Rafah. Their accounts, along with photographs and videos, show a pattern of Israeli forces shooting people who posed no imminent threat to life with live ammunition. Israel should pay adequate compensation in all cases in which its forces unlawfully shot people or killed their family members. »

« Footage of demonstrations published by the army includes no evidence of firearms. The army published a video purporting to show two men firing at Israeli troops on March 30, but noted that this took place in northern Gaza Strip, not on the eastern border where the Land Day demonstrations took place. No demonstrators can be seen in the video. To Human Rights Watch's knowledge, the army did not report any injuries to soldiers.

In the absence of armed hostilities, in which international humanitarian law applies, the use of force in Gaza is governed by international human rights law. While security forces may use force under applicable international law to prevent unauthorized crossing of borders, Israel has presented no information that any threat at the border required a response in which the use of military force was necessary, such as an attack by armed combatants. The United Nations Basic Principles on the Use of Force and Firearms by Law Enforcement Officials hold that security forces shall "apply non-violent means before resorting to the use of force and firearms," and that "whenever the lawful use of force and firearms is unavoidable, law enforcement officials shall: (a) Exercise restraint in such use and act in proportion to the seriousness of the offence and the legitimate objective to be achieved; (b) Minimize damage and injury, and respect and preserve human life." Furthermore, "intentional lethal use of firearms may only be made when strictly unavoidable in order to protect life." »

Uit het bovenstaande blijkt dat de huidige veiligheids- en mensenrechtensituatie te Palestina tot op heden een schending inhouden van artikel 3 EVRM, dit zeker op bepaalde locaties te Palestina, waaronder Gaza. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering en blind geweld een systematische praktijk betreft, dat tevens op systematische basis de humanitaire hulp wordt gehinderd.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM .

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Syrië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Syrië, eens te meer gelet op de oorlog die reeds een achttal jaar bezig is. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Syrië.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding zijn gebaseerd op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 6, 7 en 8 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn legt de relevante definities vast die in artikel 1 van de Vreemdelingenwet worden hernomen. Zo wordt bepaald:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten veronderstelt reeds dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Een dergelijk bevel houdt immers voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op. *In casu* is dit des te meer het geval omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en met een beslissing tot terugleiding naar de grens van de Schengenlidstaten. In de bestreden akte wordt inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens het volgende gesteld: *“De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.”* Hiermee wordt slechts een intentie weergegeven om, op een niet nader bepaald tijdstip in de toekomst, een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen eens de grens is bepaald en eens het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd onderzocht. Uit de gegevens waarover de Raad op het ogenblik van het in beraad nemen van de zaak beschikt, blijkt dat nog steeds geen dergelijke nieuwe terugleidingsbeslissing werd getroffen.

Daarnaast neemt deze intentie tot het nemen van een nieuwe terugleidingsmaatregel niet weg dat de thans bestreden akte ook reeds een beslissing tot terugleiding naar de grens bevat. In de bestreden akte van 14 januari 2019 wordt nergens uitdrukkelijk vermeld dat de erin vervatte terugleidingsbeslissing niet uitvoerbaar zou zijn. Integendeel geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat verzoeker, met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, *“zonder verwijl”* zal worden teruggeleid naar de grens *“met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*. Verzoeker kan, zoals de verwerende partij oppert, tegen de thans bestreden verwijderingsmaatregel wel een gewone vordering tot schorsing (desgevallend met een beroep tot nietigverklaring) indienen, doch krachtens de vigerende bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft een dergelijke *“gewone”* vordering - in tegenstelling tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - op zich nog geen schorsend karakter voor de tenuitvoerlegging. Indien de Raad de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou verwerpen vooraleer de gemachtigde daadwerkelijk een nieuwe terugleidingsbeslissing heeft getroffen, dan staat wettelijk en feitelijk niets eraan in de weg dat de verwerende partij de huidige terugleidingsbeslissing alsnog uitvoert.

Er kan bovendien niet redelijkerwijs betwist worden dat het huidige bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding gebaseerd zijn op artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een *“terugkeerbesluit”* is volgens artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of die illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn definieert *“terugkeer”* als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: 1) zijn land van herkomst, of 2) een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of 3) een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten houdt dus wel degelijk voor verzoeker reeds de verplichting in het grondgebied te verlaten en legt een terugkeerverplichting op (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 29 mei 2018, nrs 241 623 en 241 625). *In casu* klemt dit des te meer omdat het bevel is afgegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek (zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Het bevel om het grondgebied

te verlaten gaat ook reeds gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens van het Schengengrondgebied.

Bijgevolg kan niet worden betwist dat de gemachtigde verzoeker op grond van de thans bestreden akte "zonder verwijf" kan verwijderen naar Palestina (vermelde nationaliteit in de bestreden beslissing)/Gaza.

De Raad herhaalt dat het onderzoek of de verwijderingsmaatregel afbreuk kan doen aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgesteld tot een later tijdstip. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat zowel de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot verwijdering als de beslissing tot terugleiding, stelt in de aanhef immers op duidelijke wijze dat een bevel kan of moet worden afgegeven 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'. Bijgevolg diende de gemachtigde reeds bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of de verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240 691; zie RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De Raad van State stelde dienaangaande op 29 mei 2018 duidelijk het volgende in de arresten nrs. 241.623 en 241.625:

"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de Vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling."

En ook:

"In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het

EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in dit kader tevens gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *in*uncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 “*Asalya t. Turkije*” waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: “*the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.*” (eigen vertaling: *het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.*)

In de bestreden akte kan worden gelezen: “*De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.*”

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden akte dat de gemachtigde het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk heeft uitgesteld naar een later, niet bepaald en niet voorzienbaar tijdstip. De handelwijze van de gemachtigde is dan ook in strijd met de hiervoor geciteerde rechtspraak en ontnemt verzoeker elk effectief rechtsmiddel, zoals hiervoor geschetst. Bovendien weze benadrukt dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

De Raad benadrukt dat de huidige bestreden beslissing blijkens de rechtsgrond en de motieven ervan, een verwijderingsbeslissing (d.i. een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn) is die de een titel verschaft om tot gedwongen uitvoering over te gaan. Daar de bestreden beslissing een uitvoerbare beslissing is, lijkt het dan ook dat de verwerende partij op grond hiervan verzoeker naar zijn land van herkomst, *in casu* Palestina/Gaza, kan verwijderen.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen kan worden uitgevoerd.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde nagelaten heeft om bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald in de Terugkeerrichtlijn. Door te stellen dat de grens later zal worden bepaald na een toekomstig onderzoek van artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij de Raad bovendien in de volkomen onmogelijkheid gesteld om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft het risico dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel kan inhouden op schending van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht gegrond.

Verzoeker heeft derhalve een ernstig middel aangevoerd, zodat is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer van rechtswege vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (*cf.* artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Gelet op het ernstig bevinden van een middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, is dit *in casu* het geval.

Hieruit volgt dat is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3.5. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bijgevolg geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET